

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

APARE ÎN FIE-CARE DUMINICĂ

Abonament, pe an în țară . . . Lei 5 Abonament, pe an în străinătate. Lei 9
 „ „ 6 luni în țară. „ 3 Un număr 15 bani

Manuscrisele nepublicate se ard.

COMITETUL DE REDACȚIE:

P. Garboviceanu
C. Rădulescu-Motru
G. Coșbuc
I. Otescu
P. Dulfu

G. Adamescu
V. S. Moga
N. Nicolaescu
Const. C. Popj-Tașcă
Gr. Teodossiu.

Redacția și Administrația Str. Mântuleasa, No. 9.

S U M A R :

Albina, Autocefalia bisericii române.—*Gheorghe Adamescu*, Episcopul Melhisedec. —*G. Coșbuc*, Ierusalimul și biserica sfântului mormint.—*Gh. A.*, Doctorul Assaky.—*Gr. Teodossiu*, mijloace de propășire.—*C. Mădăraș*, Plugarii. — *S. Vechiu*, Altoirea cu ochi. — *Alexandru Georgescu-Petrôsa*, O scrisoare.—Pentru copiii săraci.—*M. S.*, Serbarea liceului din Craiova. — Cronica anti-alcoolismului. — Cantinele școlare din județul Dorohoiu.—*N. Gădeiu*, Cum putem face să crească părul.—*N. O. Popovici-Lupa*, Bibliografie. — O faptă bună.—Mulțumiri.—Apel.—Răspunsuri la întrebările din No. 23. — Sciri. — Adrese către redacție.—Prețul cerealelor din trgul Brăila.

Ilustrațiuni: Episcopul Melhisedec.—*Dr. George Assaky*.

Autocefalia Bisericii române

1 Mai 1885

Biserica română trebuie să serbeze această zi printre cele mai importante ale vieții sale, căci la 1 Mai 1885 s'a recunoscut «autocefalia», adică deplina neatarnare a Bisericii românesce de cele-lalte Biserici ortodoxe.

Cu această ocaziune, dăm biografia și portretul unuia dintre luptătorii pentru acest mare act și unuia dintre prelații pe cari istoria îi va glorifica tot-d'a-una: Episcopul Melhisedec.

«ALBINA»

EPISCOPUL MELHISEDEC

(1822 — 1892.)



Melhisedec a fost fiul unui preot de sat din județul Némțu. Primele învățături le-a primit de la un dascăl de la biserica Trei-Erarhî din Piatra și în satul său de la un călugăr. Părinții săi, vedând dorul de învățatură al lui Mihail—numele mirenesc ce purtă înainte de a intra în călugărie—l-au dat în 1834 la seminarul din Socola, ale cărei învățături terminându-le, se făcù învățator într'un sat din județul Némțu.

Când seminarul fu reorganizat de către arhimandritul Filaret Scriban, Mihail se întorse în școlă și, prin silința extra-ordinară ce depunea, atrase bună-voința părintelui Filaret, care mijloci să-l numescă suplinitor la catedra de retorică pastorală și istoria națională (1843). În acelaș an se făcù călugăr, luând numele de Melhisedec. Curând după aceea fu hirotonit ierodiacon, numit inspector al seminarului; iar în 1848 fu trimis la Kiev ca să-și completeze studiile.

Intorcându-se din străinătate cu titlul de Magistru în teologie și litere, fu numit la seminarul din Socola profesor de ermeneutică, dogmatică și scripturistică eclesiastică.

Distingându-se ca profesor printr'un mare zel, fu numit rector al seminarului din Huși (1856).

Numit apoi arhimandrit, locuitor al episcopiei din Huși, apoi arhieru, Melhisedec luă conducerea provisorie a episcopiei Dunării-de-jos, care aveà reședința în Ismail. Întărit apoi ca definitiv în această demnitate, rămase acolo pînă după tractatul din Berlin (1878), când cele trei județe ale Basarabiei fură luate de Rusia. Atunci se strămută la Galați, unde rămase pînă la 1879, când fu ales episcop de Roman. Acastă episcopie o ținu pînă la mörte.

În timpul pe care ocupațiunile de profesor saũ de conducător al Bisericii i-l lăsaũ liber, el se ocupă cu literatura bisericească și cu istoria țării. Pentru meritele sale ca scriitor fu ales membru al Academiei în 1870. Despre activitatea lui a scris un frumos studiu d-l I. Kalinderu.

De asemenea nici politica nu l lăsă strein, politica mare,



Melchisedech

de idei, politica națională. Ales membru al Divanului ad hoc în 1857, el susținu unirea în toate chipurile, ținând chiar predici în biserică prin cari îndemna pe credincioși să dea mâna pentru această măreță faptă. După ce ideea unirii isbuti să-și facă drum și să fie pusă în practică prin îndoita alegere a lui Cuza, Mihail Cogălniceanu, devenind prim-ministru al Moldovei, luă în minister pe arhimandritul Melhisedec, pentru-că tocmai atunci începuse a se agita cestiunea secularizării averilor mănăstirești și eră nevoie de un om cunoscător al afacerii și patriot. Adunarea electivă n'a primit numirea lui Melhisedec și acesta, imediat ce s'a pronunțat un discurs contra sa, a și demisionat din înalta funcțiune.

Operile episcopului Melhisedec sînt foarte numeroase. Pe lângă cunoscutele sale cronică *a Hușilor* și *a Romanului*, pe lângă câte-vă manuale de școlă, el se mai ocupă și cu trecutul Bisericii române, studiind câte-vă figuri mari, precum «*Grigorie Țamblac*,» «*Dionisie, episcopul Buzăului*,» «*Antim Ivireanul*,» etc., precum și cu starea ei actuală, căutând să îmbunătățească cultura preoților și să ridice prestigiul Bisericii române. Ast-fel scriseră un «*Memoriu asupra stării preoților în România și pozițiunii lor*,» apoi când patriarhul din Constantinople adresă o scrisore sinodală dîcînd că sfințirea mirului nu o pôte face clerul român, ci trebuie căpătată de la patriarhie, atunci episcopul Melhisedec fu însărcinat de sinod să redacteze rîspunsul. Cu această ocazie alcătui el «*Raportul asupra sfințirii mirului de către clerul român*,» în care susține independența Bisericii românești, dîcînd că creștinismul a fost în germene adus în Dacia de coloniști, că s'a dezvoltat de sine, și decî nefînd primit de la Constantinopol — fapt ce se dovedesce prin aceea că nici un scriitor nu vorbesce de creștinarea Românilor, pe cînd de creștinarea tuturor popórelor învecinate se vorbesce precis — nu pôte avea patriarhul din Constantinopol nici o supremație peste Biserica noastră.

Acastă lucrare a fost primul act care constată în timpurile noastre independența Bisericii române.

Patriarhul Ioachim IV nu eră, propriu vorbind, un adversar al nostru, dar la Constantinopol erau foarte multe in-

trigi, căci recunoșcerea independenței Bisericii române eră legată de rezolvirea mai multor alte cestiuni diplomatice. Românii cereau recunoșcerea autocefaliei *fără nici o condițiune*; cei din jurul patriarhului voiaă să ne impuie condițiuni.

Lupta a fost grea. În Februarie 1885, s'a ținut la mitropolia din Bucuresci o adunare secretă în care s'a redactat scrisórea către Patriarh.

Episcopul Melhisedec a fost însărcinat cu redactarea actelor.


La 1 Maiü a sosit declarațiunea patriarhală și atunci autocefalia Bisericii române a fost proclamată.

Iată de ce am profitat de acest prilej, pentru a aminti activitatea marelui prelat.

Gheorghe Adamescu.

Ierusalimul și biserica sfintului mormint

III.

 e din afară biserica sfintului mormint nu-ți face impresie puternică. E o clădire uriașă cu o cupolă înaltă. E ridicată de Elena, mama împăratului Constantin cel Mare, și e alcătuită din două biserici — cari la început au fost de sine stătătoare. Biserica sfintei Sofia din Constantinopol e, pe din afară, cu mult mai frumoasă.

Dar înăuntru biserica e fără păreche pe lume. Impresia ce ți-o face e negrăit de puternică. Fără îndoială, un creștin intră cu altă inimă, nu ca un păgân, în biserica acésta. Dar lăsând la o parte sentimentele creștine și emoțiunea pricinuită de cunoșcerea tradițiunilor bisericii creștine, interiorul acestei biserici póte să misce inima și celui mai necredincios om și să facă serios chiar și pe acela ce-și bate joc de tóte lucrurile omenesci. Frumusețea altarelor, lumina roșietică a miilor de candelă și de candelabre, chipurile de pe pãreți, statuile și icónele, noriü de tãmâie, coridórele și capellele, scãrile de marmură ce duc pretutindenü la alte altare, mulțimea de ómenü tãcuți și îngenuchiați, amestecul de porturi și de nãmuri, cântãrile organelor și vuetele depãrtate ale corurilor, pe cari ți se pare că le auđi venind din-

tr'altă lume, cântecele credincioșilor cari însoțesc pe preoți; toate acestea te isbesc așa de puternic, în cât rămâi mut de mirare, de frică, de cutremur, de nespusă cucernicie care te cuprinde dintr'o dată. Simți că ești aproape de Dumnezeu, în casa Lui; toate gândurile îți pier, nu mai scii nimic de tine, ești împietrit cu totul, și fără să vrei și fără să scii faci ce fac toți cei-l-alți, și par-că te omorâ spaîma că n'ai să mai poți ieși din uriașul labirint în care ai intrat și par-că totuși te simți bine și n'ai voi să mai ieși.

Orî-cât de frumos aş spune eû lucrurile acestea, nu le poți simți așa cum le simțesci acolo, sub cupola bisericii, în mijlocul acelei lumi străine.

În biserică te scobori pe nisce scări de marmură, late, printre statue, chipuri de sfinți, cununî de flori și de plante sudice, printre miî de candelé galbene-roșietice și lumînări de cêră aprinse. Te orbesce lumina acêsta multă și albeța marmurei, te îmbată mirosul florilor și ți se strânge inima când începî s'auđi murmurul, ca al abinelor vara, ce pătrunde din adîncul bisericii. Cu cât înaintezi pe scări în jos, marea de lumină din biserică ți se desvelesce tot mai mult; tot mai mult simți mirosul tămâei. Când ai ajuns jos, de odată, ca prin farmec, stai în mijlocul unei mări de lumină, într'o lume necunoscută, și te înflori și simți că nu mai ai rêsuflet.

Sub scări stă neconținut un post de jandarmî turci. Unii dintre jandarmî stau pe laițe, alții jos cu picîórele sub ei, unii beau cafea, alții fuméză, rîd și cântă. Ei au să împace certurile ce se ivesc printre creștiniî din biserică — fie-care confesiune are altarele ei și anumite colțuri ale bisericii, și se întâmplă certuri între confesiuni — și să ție pază ca să nu se facă comploturi în potriua Sultanului și a statului turcesc. Creștiniî s'au plâns guvernului turcesc, că le pune jandarmî în biserică și că jandarmii rîd și fac chefuri acolo, dar n'au isprăvit nimic. La urma urmei însă jandarmii nu tulbură întru nimic cucernicia creștinilor și pacea bisericii.

Încăperea unde stau jandarmii e numai un fel de tindă a bisericii. Din ea intrî în corabia templului. Aici e, jos în mijlocul încăperii, o lespede de marmură roșie, și împrejurul ei tot-d'a-una găsesci creștiniî îngenuchiați cari sărută lespeda. Ea, se dice, e marmura pe care a stat trupul lui Christos când l-au îmbălsămat.

De-aici te urci pe scări la feluritele capele. Aceste capele sînt aședate [rôtă împrejur, așa ca lojele într'un teatru. Ele sînt ale deosebitelor confesiunii creștine: aci una catolică lîngă una ortodoxă-orientală, dincolo una protestantă lîngă una anglicană. Scările, cari duc din corabia bisericii la capele sînt de marmură albă, cu tivituri de aur și cu flori de mosaic. E o nespusă frumusețe.

Dacă stai în mijlocul corăbiei bisericii ai o scenerie împrejur pe care n'o poți uita cât trăesci. În toate capelele se face slujbă dumnezeiască, de pretutindenii în jur audii cantecele preoților și ale credincioșilor, un amestec de tonuri și de melodii, aici cantece în limba latină, dincolo în limba grecească, dincóce în limba rusescă; aici monotonul vers al preotului catolic, dincolo cadențata psalmodiare a preoților de rit ortodox; aici corul de voci subțiri ale copiilor, dincolo basul cântecului de bărbați, și pe d'asupra tuturor puternicul plâns al organelor și cântecul clopotelor, toate audite de departe, ca prin vis, venind din adîncul unei păduri, ca nisce vuete, nelămurite rupte dintr'un amestec armonios, pierdîndu-se pe sub bolțile bisericii și repetîndu-se într'una prin larga încăpere plină de lumină roșietică a făcliilor de cêră și înorată de fumul tămâiei.

Cea mai sfîntă dintre capele este aceea a Golgotei, ridicată chiar pe locul unde a stat crucea rîstignirii. În mijlocul capelei acesteia este o adîncitură în podela de marmură: ea este locul în care a stat crucea în pămînt. Adîncitura e împrejmuită cu argint.

Precum am spus, biserica în întregimea ei are o tindă, o corabie și un altar. În tindă e postul jandarmilor turci; corabia e alcătuită de o sală, cu capelele de prin prejur, la care te urci pe scări. Acu, din capela Golgotei, dacă te scoborî pe de cea-l-altă parte, ajungi în altarul bisericii întregi, sau în adevărata biserică a sfîntului mormînt.

Mă întorc iarăși la teatru, ca să dau o idee lămurită despre întregimea bisericii. Să vă închipuiți, că edificiul teatrului e biserica întregă. Intrî în coridorul teatrului, asta e tinda. Intrî în sala spectacolului: asta e corabia. Precum staū lojele de jur împrejur, așa staū capelele. Te urci la ele pe scări. Dar vă închipuiți, că și în dreptul scenei sînt tot loji: te urci în aceste loji și apoi pe de cea-l-altă parte scoborî pe scenă. Aici, pe scenă, e altarul.

Acest altar închipue numai un altar al întregii biserici; el însuși e o biserică mare, și încă alcătuită dintr'alte două biserici bine deosebite una de alta.

Aici stai într'o încăpere rotundă, stai drept sub cupola bisericii. Păreții sînt numai zugrăvitură în aur. Pretutindenii candelabre de aur, sfeșnice de aur, candelă de pietre scumpe—pretutindenii ard făcliile ziua și noaptea. În mijloc se ridică marelui altar de marmură roșie: o biserică mică, înăuntru cu un pristol de argint—acesta e adevăratul altar al sfîntului mormînt.

Alte două capele sînt într'acastă biserică. Una e largă; într'însa pe o lespede de marmură stă bolovanul pe care l-a rostogolit îngerul de pe mormîntul lui Christos, când așteptă femeile ca să le vestească învierea. Din capela asta intri pe brînci într'a doua capelă, mică și josă: în iatacul morții. În mijlocul acestei capele o lespede de marmură albă acoperă locul unde s'a odihnit trupul lui Christos în mormîntul de piatră. Capela n'are nici uși, nici ferestre, ea e scobită în stîncă și e luminată numai de o candelă ce atîrnă de-asupra lespezii de marmură. Te cuprind florii în iatacul acesta, te simți așa de singuratic pe lume, despărțit de totă lumea aici în vîgăuna unei stînci—lumina ce se luptă cu întunecul iatacului, norii cenușii ai tămăiei din cădelnițele de aur, scînteierea aprópe fantastică a lespezii albe și sclipirea vaselor de aur, toate acestea îți aprind fantasia și-ți neliniștesc gândurile și intrădever te simți par-că în culcușul morții. Și e tăcere de mormînt în jurul tău, o liniște care te omórá, nimic nu se mișcă, nimic nu dă sunet, iar când din adîncimile boltuitelor capele pătrunde pînă la tine vr'o frîntură de cîntec călugăresc, orî vr'un psalm de-a credincioșilor, sunetul acesta s'aude așa de jalnic, așa de plîngător, în cât te sperii și te dai în lături, și nu poți suferi atîta tînguire ce ți se îngrămădesce în suflet. Iar când misci picioarele, sunetul marmurei e așa de puternic în cât duci mîinile la urechi—e o părere numai—și te îngrozesci ca de tunet. Tot gândul ți-e acum acesta: să ieși mai curînd dintr'acest locaș al liniștei de veci, dintr'acastă «sfîntă a sfîntelor.»

IV.

Iată-ne iarăși în mijlocul bisericii. Am ieșit din capelele «Altarului,» am trecut printr'o capelă catolică, una dintre

cele ce fac rôtă corăbiei bisericii, și iarăși stăm în larga încăpere, în mijlocul căreia stă lespeda de marmură roșie pe care a zăcut trupul lui Christos, când l-au îmbălsamat.

Ce de lume e aici! Creștinii de toate nămurile, unii veniți ca hagi, alții ca simpli vizitatori. Mantalele spaniole s'amestecă în chip curios cu lungile paltone ale Englezilor, aci vezi Ruși în portul lor național, alături cu Armenii cei cu portul nespus de împetrișat, dincóce Albanezi și Greci în fustanele lor, de-avalma cu toții prin biserică. Unii stați și admiră lucrurile din biserică, alții stați ingenunchiați pe lângă vr'un altar, alții cu fețele la pământ, cu fruntea pe lespeda roșie; dincolo unii în grupă cântă cu glas domol vr'un cântec în cine scie ce limbă. Călugării alérgă pretutindenii și aprind ori curăță făcliile de cêră, duc cădelniți și odăjdii prin capele. Și câte porturi de călugări! Unii în haîne roșii, alții în haîne albe, alții în negre, unii rași și tunși pînă la piele, alții cu bărbile pînă în brău și cu pletele mari.

Pretutindenii întălnesci bolnavi, schiopii, orbi, schilođi în cărje, căutând sănătate în rugă și în puterea lucrurilor din biserică. Și cu totă mulțimea asta de ómeni, vorbind atâtea limbi și purtând atâtea porturi, în biserică e liniște și par-că e împietrire: mărimea uriașe a bisericeii face să se piardă sgomotul și mișcarea. Murmurul însă e fórte puternic, nu ca tărie de sunete, ci ca neîntrerupere, și mai ales când ascuți anume îndreptându-ți în sus atențiunea spre bolta bisericeii, atunci murmurul ți se pare ca un vuet de apă și te cuprinde gróza.

Făcliile ard neîntrerupt ziua și nóptea, tot așa cădelnițele. Intr'unele capele se face neconținut slujbă dumneđeiască, perindându-se preoții. Intr'atele de două ori pe ȓi, și în toate fără excepțiune odată pe ȓi Biserica e mereu cercetată, dar mai ales în săptămăna patimilor. Atunci se îngrămădesce lumea peste măsură, în cât jandarmii turci au mult de lucru ca să ție ordinea. Ceremoniile religioase în săptămăna patimilor sînt într'adevăr — după cum spun cei-ce au fost acolo într'aceea vreme — negrăit de frumoșe. De asemenea în ziua Pascelor, când iaș parte la slujbă și Episcopii și Patriarhi.

Precum am spus, în biserică fie-care neam are locul său hotărât, capelele, altarele sale, și anumit timp de serviciu

divin. Luxul bisericii, ceremoniile complicate, mișcarea cea multă de acolo într'adevăr te ametește, așa că e ușor de explicat, de ce hagiul — cei-ce merg la Ierusalim numai din pornire religioasă—nu știu nici odată să-ți spue ce-au vedut pe-acolo, nu pot să-ți descrie nimic și sînt zăpăciți cu totul. E ușor de explicat, pentru-că la ei pornirea religioasă covârșește orî-ce alt sentiment, și ei umblă 'de colo pînă colo amețiți de măreția ceremoniilor și a bisericii în întregime. Alt-fel vede lucrurile omul care se duce în biserica sfintului mormînt ca simplu vizitator, fără să ție socotela de religiositate și fără să aibă preocuparea că a venit aici ca să se închine colo și colo. Eu sînt convins, că nici un hagiul nu va fi în stare să spue lămurit cum e biserica în care a fost, căci pe el îl preocupă alte gânduri, nu să-și dea socotela de ce face și ce vede. El umblă cu «ochii închiși» și așa să și cuvine, căci cine are de dat ceva Domnului are să se gîndescă numai la Domnul.

George Coșbuc.

DOCTORUL ASSAKY

Cînd un asemenea om mîore în vîrstă de 44 de ani, tocmai cînd ar fi putut să aducă serviciul eminent, să aline suferințe, — te cuprinde o adîncă jale, gîndind la paguba imensă ce va simți țara.

Doctorul George Assaky, nepotul marelui bărbat George Assaky, organizatorul școlilor moldovene, a fost o celebritate medicală pentru România și un adevărat om de știință.

Studiile medicale și le-a făcut în Franța (la Montpellier și la Paris) dar le-a întrerupt în 1877, cînd răsboiul l-a chemat să-și serve patria. A alergat atunci cu dragoste, a lucrat în serviciul *Crucei-Roșii*, și a lăsat frumoase amintiri printre toți cari l-au cunoscut atunci.

Indată după terminarea răsboiului, s'a dus la Paris, a concurat pentru internat și a urmat studiile medicale cu un succes așa de mare în cât — de și străin — a fost numit preparator la muzeul de fiziologie din Paris, apoi șef al laboratorului de medicină operatorie de la facultate.

În 1886 a luat prin concurs o catedră la universitatea din Lille; dar dragostea de patrie eră încă puternică în inima lui; de aceea peste un an se hotărî să vie în țară. Reputațiunea pe care o câștigase în streinătate, a trebuit fără îndoială să bucure pe compatrioții săi, când s'a aflat știrea acésta. Camerele au votat atunci o lege prin care înființau o catedră de clinică chirurgicală la universitate pentru doctorul Assaky. Tot atunci a fost numit și chirurg al spitalului Filantropia.



Dr. George Assaky.

Pe lângă catedra lui, se înființeză și un laboratoriu de clinică chirurgicală — instituțiune de o mare importanță pentru progresele științei medicale.

Acest laboratoriu s'a desființat în curând, lucru care l-a întristat așa adînc în cât a părăsit țara, ducându-se din nou la Paris.

Mi-aduc aminte de mișcarea produsă atunci. Eram student

și mă încălțiam și eu, împreună cu colegii de la medicină, de acel entuziasm nobil, entuziasmul pentru știință. Mă simt și acum emoționat când mi-aduc aminte manifestațiunile de simpatie ce s'au făcut când doctorul s'a reîntors...

Și aveau dreptate studenții să fie așa de doritori de a-l vedea în mijlocul lor, căci era nu numai un savant, nu numai un profesor ale cărui cursuri erau pline de rod, dar era încă un adevărat amic al studenților. Vocea lui blândă, figura lui simpatică, ochii aceia în cari strălucia o lumină genială, îi robiați pe aceea cari aveau prilej să-l cunoască de aproape.

Era vestit și ca medic de spital. Avea un chip particular de a se purta cu bolnavii, știa să-i convingă așa în cât se decideau la cele mai periculoase operații. Și ce îngrijire aveau suferinzii din spitalul lui! Ce hrană, ce atențiuni delicate. Il vedeaî mângâind cu cele mai dulci cuvinte pe orî-ce țigan, pe orî-ce salahor. Pentru acest om cu suflet înalt, nu era deosebire de clasă socială; pentru el suferința omenescă era aceeași și la cerșetor și la milionar și-l vedeaî cu tótă puterea inteligenței lui preocupat de a înlătura durerea, de a face bine.

Dar, din nenorocire, bóla îl rodea și pe el; își rěsbună par'că asupra-î de viețile pe cari le răpise din ghiarele morții. În 1891, bolnav, e silit să părăsescă țara din nou și nimeni nu credea că se va mai întorce. Din fericire, în 1897 a revenit, iarăși ca profesor la facultate, de astă dată luând o ramură nouă a chirurgiei: ginecologia.

Mi-aduc aminte că am asistat la lecțiunea de deschidere a cursului de clinică ginecologică. Un mare număr de ascultători umpleau sălile universității; toți erau veseli de reîntorcerea savantului profesor.

Din nenorocire, bucuria a fost scurtă, căci chiar după vre-o săptămână de la deschidere, Assaky a cădut bolnav și de atunci fórte des se află suferind. Acum bóla l-a răpus, în mijlocul regretelor generale.

Ce a lăsat după el Assaky?

Ca medic cu un renume ca el, ar fi putut lăsà stare; dar el n'a fost doritor de câștig. A iubit pe om și a căutat să facă bine; a iubit știința și s'a silit să adaoge o piatră la edificiul ei. De aceea móre sărac, dar lasă lucrări de valóre

dintre cari una despre sutura nervilor a căpătat renume european și medicii germani i-au dat numele de «*Metoda lui Assaky*»

Sub direcțiunea lui s'au publicat lucrările institutului de chirurgie și ale laboratorului, precum și ziarele *Clinica* și altele.

Gh. A.

Mijloce de propășire (1)

Stan Rogoz. Ce procopselă e de școlă de adulți din satul vostru, la care vă tot adună învățătorul și cu preotul?

Radu Mistrice. E foarte bună, nene Stane! Dacă nu eră școlă aceia și cuvântările de Duminecă ale învățătorului nostru și ale părintelui, tot prost ași fi rămas!

Stan Rogoz. Cum așa? Pe câți îi întreb, vorbesc tot rău de ea și de dascăli. Spun că nu e bună de nimic și că vă perdeți vremea.

Radu Mistrice. Orî fi niscai-vă ómenî căroră le place mai mult să moțăescă în serile de iarnă pe lingă vatră, orî să petrecă prin cârciumă, trăgând la măsea. Asemenea ómenî sînt în stare să iscodescă orî-ce pe socotela școlei de adulți și a învățătorilor...

Stan Rogoz. Dacă nu e adevărat ce vorbește lumea, atunci ce e adevărat? Lămuresce-mă și pe mine, cumetre Radule!

Radu Mistrice. E un an de când s'a întemeiat școlă, și fiind-că numai o singură dată am lipsit de la învățătură, cunosc mai bine de cât orî-cine, ce se face acolo. Sciî că tată-mieû, Dumnezeu să-l ıerte, n'a voit, când eram în vîrsta potrivită, să mă dea la școlă.

Điceă că după cum a trăit el fără sciință de carte, om trăi și noi. Și am rămas ca vai de om, să ne întrécă un piciû de 9—10 ani care cunósce o mulțime de lucruri, că te crucești.

Stan Rogoz. Adevărat grăiși. Iacă băiatul mieû Vasilică e în clasa IV și adesea orî îl pun să-mi spuă cîte ceva. Rămân, zău, cu gura căscată, de cîte scie. Une-orî îl pun să-mi citescă din cărți și nu mă mai satur ascultându-l.

Radu Mistrice. Eî veđi, de rușinea asta am fugit tot-d'a-

(1) Veđi No. 29 și 30.

una: să-ți ia înainte un picicū care de abia pōte pasce bocicī și vitele, ba chiar să te și înfunde!

Stan Rogoz. Cum așa?

Radu Mistrīe. Iacă, bine. Anul trecut, băiatul mīeū, sēra, când mă întorceam de la câmp, imī punea fel de fel de întrebări:

— Tătucule, sciī cine a a fost Ștefan-cel-Mare?

— Cine să fie, dacă nu vre-un om mare, înalt și voinic, răspundeam eū.

— Veđi, că nu e așa. Ștefan a fost un domn al țării Moldovīi, care s'a luptat mulți ani cu Turciī, cu Tătariī, cu Polonii și cu Unguriī pentru ca să-și păstreze țara neatinsă de cotopirea lor.

— Tătucule, ce rīuri se varsă în Dunăre în Oltenia?

— Eī, ce rīuri, iacă unele mai mari, altele mai mici, așa ca gârla din sat, diceam eū, încurcat de întrebarea băiatului.

— Veđi că n'ai spus lucrurile pe șartul lor, tătucule. În Dunăre se varsă Cerna, Jiul, Oltul, și tot așa înainte...

— Tătucule, cum ai mēsură d-ta sfōra nōstră de pămīnt, și să afli câte hectare are?

— Eī, cum?... Nu ni-a mēsurat-o inginerul de la oraș când mi-a dat-o guvernul?

— Da, dar dacă s'ar întinde vecinul Gheorghe și ar luā din pămīntul nostru o pārticică, cum ai sci că ți-a luat? N'ar trebui să-ți mēsorī locul?

Ce să-i mai spuī, nene Stane, căci băiatul mă înfundă, și pace! De la o vreme, vēđēnd că nu mai pot să-i dau rēs-puns, l-am certat bine și i-am đis să nu mă mai întrebe, că mă supēr rēū pe el. Sciū că făceam rēū, dar ce vrei? Ne-sciința mea erā pismașe; căci nu puteā suferī sciința băiatului.

Dete Dumneđeū că venī în satul nostru un învățător inimos, pe care par'că Dumneđeū l-a trimis să ne facā nouē bine.

Intr-o nōpte, după venirea lui, visez că intră la mine prin ferēstra închisă un înger, atât de strălucitor, că nu mă puteam uitā la el, și-mī dice...

Stan Rogoz. Ți-o fi đis să nu-ți mai dai băiatul la școlā, ca să nu te mai amārască cu întrebările. Așa e?

Radu Mistrīe. Nicī pe departe! Mi-a đis așa: Radule! Tu

ești un sătean de ispravă. Véd bine că te dóre inima că nu scii și tu carte ca fiul tǎu. Véd că în sufletul tǎu ești amărât de acesta și mă mir mult că nu te hotărâsai să faci ca și fiul tǎu!

Se făcea, că eū cădusem cu fața la pământ, auđind vorbele ingerului și răspunsei că de-abia imi auđiam cuvintele mele: O inger minunat, învață-mé ce să fac? Drept ai grăit că-mi pare réu, dar cum voiú mái putea câștigá timpul pierdut. Míntea mea se potrivește cu a băiatului méu?

Ingerul suríse și apoi díse cu un glas blând, blând:

— Copil ce ești! Nu e vremea trecutá nici pentru tine. Ai 35 de ani, ai puteá ave și mái mulți, și tot n'ar fi târđiú. Dacă copiii voștri învață cu multá înlesnire, apoi tu care ai o judecatá mái adâncá și stáruință și o rábdare mult mái mare de cât ale lor, te mái îndoiéscí că vei isbuti?

E mult píná când mâna ți se dedá cu liniile trebuitóre la facerea literelor și a țifrelor, și capul cu gândul că trebuie să înveți, că apoi totul va merge bine. Prețuind timpul cum se cuvine, ne lipsind nici odatá de la lecțiunii, obícínuínd-te și acasă cu cele ce ți-a arétat învățátorul, mái punénd și pe fiul tǎu să-ți arate, fii sigur că nu va trece mult și vei mulțumí cuí ți-a dat sfatul de a te apucá de învățáturá.

— Bine, sfínte íngere, răspunsei eū în vis, unde e învățátorul de care imi vorbesci? In satul nostru erá mái înainte unul, dar nu vedeá de cât de copii: cu ei aveá ce aveá. Celuí de acum de abia îi mijesce mustáța...

— Íți vorbesc, omule, de învățátorul de acum. Acesta íși íntelege de minune sarcina ce și-a luat-o, de a fi nu numai luminátorul celor micí, dar și al celor marí și rémași în urmá. Dumneđeú í-a dat gândul cel bun, ca să ínșghebeze în satul vostru o șcólá de adulți împreună cu párintele Toma și te sfátuesc să te duci, mái ales că acum ați sfírșit și cu munca câmpului. Máine, dínșii vor rugá pe primar să batá darabana ca să se stríngá lumea, ca să le spuná gândul lor de a învăța carte pe ómenii cei marí. Primiți cu toții și duceți-vé regulat. Lásați viața de cárciumá care vé stricá sănátatea și punga și veniți la șcólá de adulți...

Voiú să-í răspund ingerului că mé voiú ținé de vorbá, dar se făcu o luminá mare și nu mái véđui nici inger, nici nimic. Má frecai la ochi și mé deșteptai. Razele sóreluí pátrunsese

prin feréstră și mă gădilase la ochi, îndemnându-mă să mă scol. Cum sării din pat, povestei nevestei visul ce ți-l spusei și ea începù să riđă dicéndu-mi să mă necăjască :

— O să mai înveți tu carte, când m'oiu face eu preotésă !

— Ține mai bine minte vorba mea: La anul pe vremea asta, tu n'o să fi preotésă, dar eu am să sciü să citesc, să scriü și să socotesc. Ba o să mai sciü și alte lucruri bune.

— Să-ți ajute sfintul, bărbate.


Stan Rogoz. A bătut darabaua, cum visaseși tu? V'a strîns primarul la școlă în ȓiuă după visul têu? Sînt curios să sciü !

(Va urma)

Gr. Teodossiu.

PLUGARI I

— Poveste —

ră prin luna lui Aprilie, când toți ómenii, sêrac și bogat, harnic și leneș, de bine de rău, trebuie să-și are ogorul, să-l semene, ca la tómnă să aibă ce culege.

Mă aflam în satul G...

ȓi frumósă!... ci colea pe brasdele negre vedeai Pete albe, boulenii înjugați la plug, ce trăgeau din tótă inima..., par-că vedeai că erau doriți a trage plugul, după o iarnă de odihnă... Flăcăii, chiuind, țineau de córnela plugului, trecênd unele ori pe lîngă boi pentru a-i mai îndemna... Eră veselie în tóte!...

A venit vremea dejugatului; veniau fetele și nevestele să le aducă mîncare...

Tóder a Tănăsóiei, și cu Vasile Ilie, fiind fără copii și bunii prieteni, în tot anul puneau în plug amîndoi. Erău ómeni ai păcei, nici odată nu i-ai fi vedut sfădîndu-se sau ducêndu-se pe la cârciumă ca alții, să se apuce de bêt... Bunii gospodari... Boii le erău boi... plugul, plug.

Nu pierdeau nici odată vremea, dregênd plugul

pe brasdă sau stând să-și odihnescă boii, fiind-că plugul le eră de fier, bine legat și boii hrăniți.

Ei puneau amândoi în plug, nu că n'aveau boi sau pluguri, căci amândoi aveau câte 4 boi și câte un plug de fier, ci fiind-că sciau proverbul că: «*unde-s doi, puterea crește.*» Așă că ei aveau schimbători; pînă la prînz erau cu 2 părechî de boi și de la prînz în jos, cu alte părechî; de aceea țic, boii lor erau tot-d'a-una odihniți și ei făceau mai multă arătură și mai bună ca toți din sat.

Le venise și lor femeile cu mîncare și se aședase la umbra unui stejar mare, ce eră pe lan, vorbind de nevoile lor. . .

— Ei, cumetre Vasile, țise Tóder, cum de n'avem și noi câte o bucățică de băiat. . . Ia te uită la Moș-Toma. Ce rău e să fii singur. Se vede că d'aia s'o fi apucat de pustia de bătură.

— Da ce, se amestecă una din femeî, l-ați vedut acum pe Moș-Toma? . . . L-am vedut des de dimineță ieșind de pe la jupân Dumitrache, . . . eû duceam apă acasă, m'a întreat unde sînteți. . . dar mai nu putea vorbi. . . și ce v'a țis mă rog? . . .

— Ia, ce să ne țică măi femeie! trebuie să-l iertăm, așă-i omul beat: *trupul e pe pămînt și sufletul în iad.* . .

— Zău, eû cred răspunse Vasile, că omul acesta n'o să ajungă țile bune! . . .

— D'apoi de, vorba ceia: *cine-și face, lui își face și cine dă, lui își dă.*

Tómna, cu vremea-î posomorâtă sosise. Odată cu sosirea ei, și ómenii aû început a strînge recolta.

Acum se vedeă care a fost mai vrednic, căci ceea-ce strîngeă acum, trebuia să aibă un an de țile.

Ici și colea, vedeai cîrduri, cîrduri de femeî și fete tinere, care culegînd popușoiu de pe strujan, care cu banița (oboróca) în cap așteptînd să i-oumple, ca apoi să se ducă cu ea la marginea lanului unde așteptă gospodarul cu carul, în care erau

aședate scórțe, pentru a nu cădea popușoiul pe drum. . .

Incepuse puțin a ploua. Care mai de care se grăbea să strângă mai iute popușoiul, că venea un nor negru din sus și se temeauă să nu-î apuce vr'o plóie mare.

— Silesce, silesce, cumetre Vasile. . .

— Apói că așa fac și eu, cumetre Tódere. . .

Și cum culegeau, Vasile Ilie și cu Tóder a Tănăsóieî, popușoiu, că erau cu ogórele alătura, se apropiară cam pe lîngă hat (1), și dând din mâini începură a vorbi.

De odată Vasile se oprî, puse mîna la ureche ca cum ar vrea să prindă un sunet, pe care nu-l înțelege, apoi adresându-se către Tóder díse:

— Auđi ceva, cumetre Tódere?

— Ia, par-că aud și eu clopotul; îl trage dască-luî Neculaî, că de, să cade să-l tragă mai mult acu!..

— Da de ce? cumetre Tódere. . . A murit cine-vă, sau mîne e sərbătóre? Și noi nu scim nimica. . . adică eu nu știu, că ved că d-ta parc-ai pricepe!

— Nu-î nici o sərbătóre cumetre. Da cum n'ai auđit?..

— Ce să aud? N'am auđit să fi murit nimenî!

— De-ai fi d-ta sănătos!.. Cum nu ști că a murit Moș-Toma?..

— Ce vorbesci cumetre?!.. De, auđisem eu că-î bolnav. Mai auđisem că l-a dus la spital, că doctoriî a díse că n'au ce-î face... Ci-că eră *ofticos*! Óre așa să fie, cumetre Tódere!..

— E heî!.. cumetre Vasile!.. *Rachiașul*, bată-l vina să-l bată și i s'ar prăpădi numele. . .

De! Dómne iartă-mé că n'ar fi să mai díce, da nu-ți aducei aminte când a fost cumetrie la Trifan? Ce-a mai bėut moșul!.. Chiar atunci nici nu credeam c'a mai călcă iarbă verde. . . Nu-î vorbă că de atunci s'a îmbolnăvit de a zăcut tot așa pe picióre pînă mai acum vr'o lună în urmă, de când sermanul nu s'a mai sculat. . . Am auđit și eu, că

(1) Hat însemnăză brazda ce desparte un ogor de altul.

ăștia *atacații* mor, sau primăvara când dă frunza, sau toamna când cad frunzele!... Dómne! Dómne! și rea mórte ă mai avut! Spunea bietul Neculae dascălu, că el a șeđut lîngă patul lui pînă a murit. Ci-că se ținea cu mîna de piept și de pînțece și strigă cît îl luă gura că acolo îl arde!... Apoi începea a horecâi și a tuși și scuipă coșcogiamite bucăți de sînge. Cînd se mai liniștea, strigă să-î dea apă. Și a vorbit pînă a murit.

Doctorii au ținut că rachiul i-a ars plămîni!

El singur ținerea că rău a făcut că a bătut rachiul. Apoi îi spunea lui dascălu Neculae, să se păzescă de bătura asta afurisită și să spuie la tot satul ca să se păzescă; iar cînd să-și dea duhul sărmanul, Dumneđu să-l ierte, a ținut: «*Cine o bea ca mine, ca mine să pățiască.*»

— Aoleu!... cumetre Tódere!... și eu nu sciam nimica...

— Ba chiar îi așa cum îți spusei... Păzesce-te, dragul mîeu, de rachiul și asta fie tuturor de învătătură!...

C. Mădărjac.

ȚIȘTOIREA CU OCHIU

— Bună dimineța, nepóte.

— Mulțumim d-tale, moș Vasile.

— Da ce mai robotesci prin raiul d-tale de grădină, nepóte? Nu cum-vă și prin luna lui Cireș, sădesci pomii? (1).

— Nu, moș Vasile; dar în schimb fac ceva mai bun.

— Zău! și ce faci?

— Ia, vreau să altoesc câți-vă pomișori.

— Cum? Să altoesci pomii în luna lui Cireș? Nu-î cam târziu?

— Nu, moș Vasile, fiind-că nu altoesc nici în cójie sau crăpătură nici în coronă. Adevărat, tóte

(1) Veđi No. 3 anul al II-lea

aceste altoiri se fac numai în luna lui Martie; dar eũ altoesc cu *ochiũ*. Acestã altoire ce se dice cu *ochiũ*, se face vara, adicã de la 20 Iulie pînã pe la 15 Septembrie. Altoirea fãcutã în August și Septembrie se dice cu ochiũ dormind, fiind-cã ochiũ dau tocmã primãvara.

— Mare minune!

— Mare, micã, asta e; și dacã vreĩ sã sciĩ d-ta moș Vasile, acestã altoire e cea mãi bunã din tôte. Am dis cã e cea mãi bunã, fiind-cã pomul pe care voescĩ sã-l altoescĩ nu-l stricĩ de tot ca la cele-l-alte altoiri; ci numai il *cureți de lãstari*, lãsãndu-i numai vîrfurile pomului și vre o doi lãstari; așã cã în cas de nereușitã, il mãi poți altoi și de a doua orã, ba și a treia tot în acea varã. Și tocmã în primãvara viitoare il altoescĩ în cõje, dacã nici una din cele trei altoiri cu ochiũ nu s'a prins, ceea-cer rar se întãmplã. Bine înțeles cã cele trei altoiri n'ai sã le faci pe același loc, ci una cevã mãi jos de cãt alta.

— Înțeleg eũ, dar așĩ dorĩ sã vëd cum altoescĩ.

— Ce-ĩ mãi lesne. Numãi sã bagi de sëmã. Acuma ia te uĩtã moș Vasile la pomușorul acesta. L-am curãțit, dupã cum am spus mãi nainte, de vre-o sãptãmãnã și bietul nu așteptã alt cevã de cãt sã-l altoesc cu cevã bun. Caut în pomul acesta din care vreaũ sã iaũ altoiul, un lãstar mãi frumos și mãi bine copt, pe care-l gãsesse mãi tot-d'a-una în partea de *rãsãrit* sau mēdã-qi a pomului, de ore-ce aũ cãldura în fațã, ei sînt mãi bine desvoltați.

Aleg un ochiũ cam de la mijlocul lãstarului, îi fac o tãiturã curmezișã d'asupra, apoi douẽ tãieturi laterale ce se întãlnesc în josul ochiului; taiu frunza în jumëtate, apoi cu degetele de la mãna drēptã apãs ochiul în spre drēpta ca sã se deslipescã. Dacã l-am deslipit, caut în partea de jos a ochiului un *colț* în forma unui grãunte; de-l are, ochiul e scos bine; iar dacã se observã un loc gol, atunci ochiul nu-ĩ scos bine și trebuie scos altul. Ochiul scos bine, il pun în gurã adicã între buze, caut în partea despre mēdã-nõptã ori apus a po-

mului, pe care voesc să-l altoesc, un loc potrivit și cam la 5—6 degete de la pământ în sus, taiu cõja pomului în curmeziș și la mijlocul acestei tăieturi fac alta în jos; apoi desfac cõja cu cuțitașul, înfig ochiul înăuntru în așa fel, ca tăietura orizontală a ochiului să se alipescă de a pomului. Ochiul se acoperă cu cõja frumuseșel și în urmă mi-l leg cu teiu topit așa de bine în cât să nu se vadă de cât ochiul. Legătura trebuie să fie nici prea slabă ca să intre umedela înăuntru, nici prea strânsă ca să opréscă circulația sucului.

Dacă pînă la 10 zile de la altoire, ochiul e verde și frunza a cădut, e semn că altoiul s'a prins și peste 3—4 ani ai să mănânci fructe din pom.

- Bună idee a avut acel de a scornit-o, nepôte.
- Bună, moșule.
- Cu sănătate, nepôte.
- Cu sănătate, moșule.

S. Vechiu.

O SCRISOARE

Frați sătenî!



e cât-vă timp satele noastre sînt cutreerate de nise străini, cari ne tõeă la urechi multe și de tõe: așa ne îndemnă să ne resculăm contra autoritășilor și a proprietarilor, să cerem de la Ruși pãmînturi și altele multe de felul acesta.

Dar, frați sătenî, aceia sînt vitregi de neam și de țară. Ei voesc să ne ridicăm unii contra altora, să ne certăm pînă când vom slăbi și atunci să se arunce asupra noastră ca să ne prăpădescă.

Acesta este scopul lor, dar nu trebuie să-î ascultăm. Statul are grije de noi. Pe di ce merge ne face școli, unde orî și care Român, cu pușină cheltuială,

póte să capete lumină. Ne-a împărțit moșii și ne va mai împărți. De acum înainte în fie-care comună o să avem cel puțin un preot și învățător. Ei ne vor da povețe cari să ne folosescă în toate împrejurările; ne vor învăța cum trebuie să lucrăm pământul ca să câștigăm mai mult; cum să ne ferim de bóle; cum să îngrijim animalele ca ele să fie mari și frumoșe, iar nu slabe și piper-nicite cum sînt astăzi, și în fine ce trebuie să facem ca să trăim mai ușor.

Așa dar, când statul își dă toate silințele și lucrează pentru noi, nu este frumos ca, ascultând celor-ce ne voesc răul, să ne revoltăm, căci pe de o parte ne facem de rîs în străinătate, iar pe de altă parte, statul ca să facă liniște, o să fie silit să întrebuințeze armata și ast fel fiii să ducă la pușcărie pe părinții, frații, rudele și prietenii lor. Să fim pacinici și liniștiți, căci unde e pace și liniște, acolo domnesce și fericirea.

II.

Nici un popor n'a trecut printr'atâtea suferințe ca bietul popor românesc; am golit paharul amărăciunei pînă în fund.

Ca să ne încredințăm, să întrebăm pe bătrîni și ei ne vor spune în ce hal se află țara noastră acum 50 de ani. Veniă Rusul și cu Turcul în sat; vrînd nevrînd, trebuia să-l ospătezi, să-i porți grijă de toate și la urmă drept plată își băteau joc de ce aveau mai scump.

Nici odată, frați sătenî, Rușii de care ni se vorbesce, nu ne-au făcut bine, ci din contră rău și nu-mai rău.

În 1877 i-am ajutat în lupta cu Turcii și ei drept plată ne-au luat partea cea mai frumoasă ce mai aveam din Basarabia dându-ne Dobrogea; din care cauză vecinii Bulgari nu ne mai dau pace, cu toate că și Dobrogea de drept e tot a noastră. Și câte alte rele nu ne-au făcut pe care nu e locul a le spune aci.

Pentru această să dați afară de prin casele voștre chipurile rusești și în locul lor să puneți tabloul bunului nostru rege, care în timp de 30 de ani, prin înțelepciunea sa ne-a adus acolo unde ne aflăm; să punem în locul lor tabloul scumpei noastre Regine, care ne-a iubit și ne iubesc atâta de mult, în cât în războiul de la 1877, ca soră de caritate, a îngrijit și a mângâiat pe răniți; să punem în locul lor tablourile viitorilor noștri suverani și în fine să punem în locul lor, tablourile bărbaților însemnați, cari au lucrat și lucră pentru mărirea și fericirea noastră.

Așa dar, frați săteni, departe de a asculta voritorilor noștri de rău ca să cerem pământ de la străini, cari după cum spusei mai sus, nu ne-au făcut bine, să ne îndreptăm privirile și să cerem cele de care avem lipsă statului nostru, care, după cum am văzut, se ocupă numai și numai de binele și fericirea noastră; și uniți în cugete și în simțiri să lucrăm din toate puterile, în așa fel ca scumpa noastră Românie—atât de mult încercată în trecut—să devie puternică atâta în năuntru cât și în afară; uniți în cugete și în simțiri, să ne silim a da țării noastre o vie strălucire și să o înălțăm în viitor!

Alexandru Georgescu-Petrósa.

PENTRU COPIII SĂRACI

În comuna Vișina, județul Vlașca, în urma stăruințelor d-lui G. Popescu-Ciocănel, revisorul județului, s'a dat un bal în sălile școlii, în folosul elevilor săraci, sub patronajul d-nei și d-lui N. Bălescu.

S'a încasat o sumă bunicică.

*

În comuna Degerații, județul Mehedinți, s'a dat un bal în ziua de 25 Martie, sub președenția d-lui C. Margine, învățător și Ión Corbescu, primar, în folosul copiilor săraci din acea comună.

SERBAREA LICEULUI DIN CRAIOVA

Frumoase sînt momentele cari ne fac să uităm prosa vieții de toate dăilele ca să ne înălțăm în sfere de idei și simțiminte mai senine. Unul din aceste momente ni l-a adus în anul acesta ziua de 8 Aprilie, zi de sărbătoare națională, serbată cu serviciu religios și salve de tunuri în totă țara. Opt Aprilie e pentru liceul «Carol I» o întreită serbare: aniversarea ilustrului său patron și în același timp aniversarea născerii M. S. a Regelui României și a proclamării plebiscitului pentru alegerea sa de domn al României.

De pe la anul 1890, de când liceul nostru primi numele de Carol I, astăzi pentru prima dată s'a serbat această aniversare, pentru că 8 Aprilie cădea altă dată tot-d'a-una în vacanța Paștelor, când lipseau și elevii și profesorii. Anul acesta s'a ținut în amfiteatrul liceului o frumoasă serbare.

S'a oficiat un *te deum* de către catechetul liceului, părintele Plevianu. D. director a ținut un discurs de ocaziune; corul sub conducerea maestrului de muzică d-l Mihăilescu, a executat mai multe cântece naționale, cari prin frumosul lor succes au primit salve de aplause.

Tot atât de plăcute și vii aplaudate au fost și debutările elevilor. Elevul Toncescu George din clasa VII ne-a povestit o alegorie frumoasă, imitată după basmele populare și relativă la România de astăzi, închipuită prin fata de împărat Iléna și la regele ei închipuit prin Făt-frumos, care a înfrânt încercările smeului de la miadă-nópte de a răpi fata de împărat și a alungat peste Dunăre pe smeul de la miadă-zi.

Elevul Drăgoescu Vespasian a cântat cu vioară o doină foarte frumoasă, iar elevii clasei a VII, Avram Vasulescu și Spireanu Nicolae, au cântat din gură două frumoase marșuri, și Vasulescu a declamat cu un simțămînt și o dibăcie de artist sublima alegorie de Alecsandri «Balcanul și Carpatul».

Serbarea se închise prin imnul regal și prin imnul național «Deșteptă-te Române,» ascultate de profesori, elevi și publicul asistent în picioare.

Iată un frumos și puternic mijloc de educațiune națională a tinerimei școlare.

După amiază elevii, sub priveghierea direcțiunei și a mai multor profesori, cu muzica militară în frunte au făcut excursiune la câmp, spre podul Ziténului și sub conducerea maestrului de gimnastică, S. Georgescu, au jucat oina, au făcut alergări și alte exerciții gimnastice.

M. S.

CRONICĂ ANTI-ALCOOLISMULUI

În comuna Domnița pe domeniul Coronei din județul Rîmnicul-Sărat, în ziua de 7 Martie c., în fața unui numeros public din coprinsul comunei, cum și din alte comune învecinate, s'a ținut în localul școlii din Domnița, de către dl ajutor silviculor V. Munteanu al domeniului local și de către învățătorii V. Teodorescu și S. Ionescu, conferințe contra beției, luxului și în contra discordiei dintre săteni.

Cantinele școlare din orașul Dorohoiu

Sâmbătă 20 a. c., a avut loc reprezentația dată în folosul cantinelor școlare din orașul Dorohoiu, de către elevii clasei a VII-a de la Liceul Național și de către elevii conservatorului de declamații din Iași.

Spectacolul a început cu versurile Ligei, țise de către d-na Gheorghiu. Urmază conferința d-lui C. Deleanu, asupra culturii poporului român.

Urmază apoi recităriile patriotice ale d-lui C. Dimitriu, țise cu mult talent, în special «Doina» lui Eminescu. După aceea anecdote recitate de d-l Gh. Dimitriu, între cari monologul bețivului.

Piesele: Dama cu Camelii și Uite popa, nu e popa, au fost foarte bine interpretate și în cari au reușit pe deplin: d-na și d-ra Gheorghiu, d-nii Ciornei, C. Dimitriu și Gatencu.

Acastă serbare a fost pusă sub patronajul d-lui Prefect, d-lui primar și întreg corpului didactic. Succesul atât moral cât și material a trecut peste așteptările tuturor.

La finele spectacolului li s'a oferit tinerilor un banchet de către dl Mavrodin, revisorul școlar și de către dl avocat Marecu.

Cum putem face să crească părul

Acei cari sint cheli să nu se bucure, căci rețeta mea nu face să crească păr și unde nu-i de loc, ci ne face să posedăm un păr mai abondent adică mai lung, lucru ce privesce mai cu seamă pe femei. Iată cum: În fie-care dimineață să ne spălăm pe cap cu apă foarte rece.

N. Gădeiu.

BIBLIOGRAFIE

Manual de agricultură rațională, Fitotecnia saŭ cultura specială a plantelor, de Dr. G. Maior, profesor la școala centrală de agricultură și la seminarul Nifon.

Cetitorii acestei reviste își aduc aminte că le-am făcut o scurtă dare de sēmă asupra cërței d-lui Maior, *Agrologia*, care este prima parte a unui *manual complet de agricultură*, așa după cum și-a propus d-sa a l da la lumină.

Intr'adevăr, sciința agricolă se împarte în 4 părți fundamentale: *agrologia* saŭ cultura generală a plantelor, *fito-technia* saŭ cultura specială a plantelor, *zootecnia* și *economia rurală*.

Pînă acum autorul a reușit, prin o muncă neîntreruptă, să editeze și partea a doua, *fitotecnia*, asupra căreia sîntem în pozițiune a referi aci pe scurt și avem speranța, că și cele-l-alte două vor apare cât de curând, fiind-că zootecnia este deja sub tipar.

În întroducerea fitotehniei autorul arată cum se pot grupă deosebitele plante cultivate în agricultură, pentru a înlesni studiul lor și d-sa adoptă gruparea după întrebuintărea produselor vegetale și natura acestor produse, în: *cereale* saŭ *bucate*, *leguminose* saŭ *păsteiose*, *oleiose*, *aromatice*, *textile*, *tinctoriale*, *narcotice*, *tuberculose* și *rădăcinose*, *furagere*, *liveți* și *pășuni*.

Fie-care grupă constituie un capital al cărței d-lui Maior.

În capitalul I, *cerealele*, după generalități asupra caracterelor botanice, a compoziției și întrebuintărei cerealelor, se studiază amănunțit cultura *grăului*, *secarei*, *orzului*, *meiului*, *porumbului* și *hriscei*.

Se înțelege de la sine că acest capitol este cel mai însemnat, fiind-că cerealele și în deosebire grăul formeză baza agriculturii universale. De aceea nu e mirare, că autorul a consacrat acestui capitol 155 pagini, din cari 64 numai pentru grău: după generalitățile relative la zona și întinderea culturii grăului pe suprafața globului și la caracterele lui botanice, se descriu variațiile, ilustrându-se tipurile prin 7 figurî de spice; apoi se vorbește de condițiunile creșterii grăului (climă, pămînt, etc.) de plantele premergătoare, pregătirea locului, sēmănatul, lucrările de îngrijire și întreținere, inimicii și bôlele grăului, recolta, producțiunea și comerțul internațional de grâne.

În acest din urmă paragraf, pe lîngă cele mai însemnate date statistice relative la recolta grăului în România, se dau foarte interesante relațiuni asupra întinderii culturii în principalele țări producătoare de grău, asupra metodelor de cultură și asupra împrejurărilor care favorizează saŭ o împiedică cultura grăului, în principalele țări producătoare. Din aceste relațiuni se vede că în genere Statele Unite ale Americii sînt în cele mai favorabile condițiuni de producțiune, din punctul de vedere al terenului

și al estinătății transportului. În Rusia terenul este foarte priitor, dar clima este cam aspră, brațele sînt scumpe, proprietatea mare înglodată în datorii și mijlocele de comunicație inferioare. Ungaria are pămînt bogat și clima cam aspră, dar populația este mai dêsă ca la noi, agricultura mai sistematică, în schimb însă taxele pe căile ferate sînt mai mari ca la noi. În fine România se bucură de o climă favorabilă și un teren bogat, mijloce de transport bune și foarte ieftine. Cu toate acestea cantitatea și calitatea recoltelor este inferioară, din cauză că agricultura noastră este mai înapoiată.

Paragraful asupra grăului se încheie cu notițe istorice relative la cultura lui; din aceste notițe reiese că pe vremea lui Dumitru Cantemir în Moldova, grăul producea de 24 ori semînța, în 1838—1840 (după Neigebaur) de 6—15 ori, după Ión Ghica de 5 ori; iar după datele biuroului statistic pentru 22 ani (1862—1876 și 1886—1892) de 4,04 ori.

În același chip, bine înțeles în măsura importanței relative, d-l Maior trată și celelalte plante cultivate, așa că ar fi de de prisos de a le înșiră pe fie-care.

Plantele tinctoriale, textile și uleiöse sînt foarte bine tratate în vederea reinălțării industriei de casă, basată pe întrebuintarea fibrelor vegetale. Plantele industriale au primit de asemenea o dezvoltare însemnată; așa, sfecla de zahăr este tratată pe 30 pagini, arătându-se pe lângă amănuntele tehnice, și șansele culturii sfeclei de zahăr în țara noastră.

Ultimul capitol, acel al plantelor de nutreț, a primit o dezvoltare apröpe egală cu al cerealelor, ceea-ce este foarte bine pentru agricultura noastră, în care cultura nutrețurilor este destul de neglijată.

În acest din urmă capitol intră pășunile și livezile, împreună cu irigațiunile, textul cuprîndînd 80 figuri de plante copiate după natură, ceea-ce înlesnesce mult determinarea plantelor și pentru nespecialiști.

Peste 200 figuri bine reușite ilustrează cartea d-lui Maior, care în afară de experiența proprie, a concentrat în acest op, tot ce este mai esențial și mai util din cultura plantelor, dând la lumină o lucrare completă și foarte bine adaptată trebuințelor noastre, căci dacă pînă mai deunăzi avem în cărțile d-lor Aurelian, Moga și alții, tratate elementare de agricultură pentru usul celor cu cunoscînțele a 4 clase primare, ne lipsia însă un manual complet și mai dezvoltat, care să servescă învătătorilor, preoților, absolvenților școlilor de agricultură și agricultorilor practici.

Cărțile d-lui Maior astupă această lacună. D sa aduce ast-fel științei și agriculturii române un mare serviciu, care îi asigură un loc de frunte printre luptătorii pentru progresul nostru economic. D-l P. S. Aurelian, în raportul adresat Academiei române asupra «*Agrologiei*,» după o scurtă schițare a conținutului se exprimă ast-fel:

«Am constatat cu multă plăcere că autorul nu numai că posedă în mod complet materia, dar a și știut să o expue într'un stil îngrijit și în termeni cari se pot pricepe de totă lumea.

Fie-care capitol al acestui interesant volum, dovedește că autorul este în curent cu cele din urmă cercetări și experiențe ale practicei și științei agricole.

Volumul d-lui Maior îndeplinește toate condițiunile cerute la o carte destinată a servi de călăuză, nu numai elevilor, dar mai cu seamă agricultorilor practici, doritori de a se instrui.

Intemeiat atât pe valoarea actualului volum, interesant din toate punctele de vedere, cât și pe promisiunea autorului de a scote treptat și cele-lalte trei volume, sînt de părere, ca Academia să încurajeze din totă inima lucrarea d-lui Maior și să fie sigură, că va face o faptă bună, răsplătind o operă utilă.»

Sînt în pozițiune a afirmă că volumul al doilea, fitotechnia, este cel puțin la înălțimea agrologiei și felicitând autorul pentru succesul moral al operelor sale, îl dorește persistență pentru editarea completă a «*Manualului de agricultură rațională* (1)»

N. O. Popovici-Lupa.

Rugăm pe toți prietenii noștri pe cari i-am rugat să încaseze abonamente în numele nostru, după listele trimise, să bine-voiască a ne trimite cât mai neîntârziat sumele ce au încasat. Asemenea rugăm pe abonații noștri cari au plătit abonamentele altor persoane de cât direct administrației noastre, să ne comunice numele persoanelor cărora le-au încredințat abonamentele.

O FAPTA BUNA

Locuitorul Petre Giurgiu Dămoc din Săbăoani, județul Roman, și-a pierdut calul. D-l Alex. N. Codru, arendașul de Dumesci, i-a dat bani spre a-și cumpăra alt cal în locul celui pierdut. Iată o frumoasă faptă.

(1) Agrologia și fitotechnia se găsesse de vindare la autor, str. Tudor Mitu No. 25, București și la principalele librării din țară, pe prețul de 7 fl. resp. 10 lei.

MULȚUMIRI

D-l N. Marinănu, dirig. școlii Cesieni-Romanați, aduce viile sale mulțumiri d-lor Iancu I. Otetelișanu, Mitiță Hagi-Preda și Mitrache Radu, cari au avut buna-voință a face la școlă din acea comună, pupitre necesare școlii.

*

D-l Chiril Pretorianu, învățător, Găvăneșci, Romanați, aduce mulțumiri preotului paroh. Ion Pretorian, d-lor Ion I. Olaru, primar, Dumitru Ghiță adjut. de primar, Ilie Diculescu, notar, Gg. Dumitru, G. Popescu, Niță Florea și Chiril Pretorian, învăț. toți din com. Găvăneșci; Preotului paroh Ion Zamfirescu și d-lui Nică Marin, primar, ambi din com. Balăsa; d-lui G. Nicolae din com. Calinū, cari au contribuit a se cumpăra o bancă necesară acestei școli.

*

Gh. Sersca, St. Sersca, E. Georgescu, Anastasia Pascu, învățători din Posesci, aduc mulțumiri Sfinției sale părintelui Eftimie Georgescu, preot din Mănăstirea Ciolanu, județul Buzău, care a oferit școlii de acolo mai multe obiecte necesare.

*

În ziua de 8 Februarie a. c. d-l Căpitan Mihail. a donat din fondul «Elena Burghelena» haine pentru a se îmbrăca copiii săraci ce frecventază școlă târg. Bivolari și Anast. N. Barbu, Tabăra, jud. Iași.

Față de nobilele sentimente de care-i însuflețit d-l Căpitan Mihail pentru școlă și popor. d-l N. Ripănu, dirigintele școlii Anast. Barbu, Bivolari Iași arată deosebita sa mulțumire.

*

D-l Ion Kalinderu, Administratorul Domenilor Coronei, a luat inițiativa de a se înființa în cătunul Greci-Bărcănesci (Olt) o școlă de adulți, o societate de lectură, oferind o cameră pentru stringerea sătenilor, și pepenieră de pomi roditori la grădina școlii din cari se vor împărți gratuit la săteni.

Odată cu venirea Domniei-Sale la moșie a mai oferit pentru biblioteca școlii cărți de diferiți autori în număr de 40.

Pentru care d-l Const. Popescu, învățător diriginte, Greci-Bărcănesci (Olt), aduce mulțumiri.

*

D-l Constantin Ingescu, învățător diriginte, com. Dor-Mărunt (Ialomița), mulțumesc d-lui E. I. Patriciu, învățător în com. Smulți, jud. Covurlui, care a dat cărți pentru biblioteca școlii.

*

D-l D. Dumitrescu, învățător al școlii din comuna Bunesci, plajul Cozia, jud. Vâlcea, aduce vii mulțumiri locuitorilor notați mai jos, cari s-au grăbit a veni în ajutorul școlii cu cele necesarii, după cum se specifică aici.

D. Dumitrescu, Constantin Ionescu, Dimitrie Popescu, Filip Bunescu, D. Dumitrescu, N. Ionescu, D. Petrescu, Dimitrie Nicolaescu, Marin G. Tănase, Constantin B. Dabu, C. T. Surdu, Nicol. A. Șincă, N. B. Dabu Nicolae D. Stoica, Ion N. Chioru, G. I. Anuța, Ion Ucă, D. Grigoroiu, Nicolae Cosma I, D. G. Nițu,

Nicolae Cosma II., Dumitru Ionescu, Petru Sabu, C. C. Nițu, Gh. Popescu, Nicolae Diaconescu, I. D. Antonie, I. D. Marin, Iosif C. Nițu, N. G. Ilie, Const. Ucă, N. Surdu, C. Gr. Miu, Gr. Copăcănu, Ión C. Stătie, N. C. Tudosie, Ilie C. Tudosie, Constantin Gr. Chioru, Gr. Din Stoica, Ion Gh. Vălcău, Dumitru I. Sugurel, N. Copăcănu, Ștefaa G. Stoica, Trandafir Constantin, Dumitru C. Păușescu și Ion D. Păușescu.

A P E L

Sub-semnatul paroh al comunei Gura-Dirvenți, plaiul Slănic, jud. Buzău, am înființat, în unire cu epitropiî, o bibliotecă parohială în 1896. Dorind a îmbogăți această bibliotecă, fac apel către toți domniî autorî și editori să trimită cât mări multe volume pentru a contribui la nobilul scop urmărit de întemeietorii acestei bibliotecî.

Paroh, N. Ionescu.

Răspunsuri la întrebările din No. 23.

Aū răspuns la o singură întrebare.

Mitică B. Stănilescu, com. Trestióra (Buzău); Alexandru Iouescu, (Craiova); Marin Ionescu, Plevna, (R.-Sărat); Andrei Popescu și Ión Gh. Dascălu, Slănic, (Muscel); Nicolai Dumitrescu, (Buzău); Al. Grigorescu, Dragna de jos (Prahova); Pr. Manea Paraschiv comuna Rusăscă (Tulcea); G. Civlotaru, (Ivesci); G. Hrisovescu, com. Muncel, (Tecuci); Ion Ionescu, (R.-Sărat); I. M. Popescu, (Loco); Ión Demetrescu, Moșna, (Fălciú); Mița C. D. și Florica E. V. (Brăila); I. Bart. com. Ungurenî. (Botoșani); Gh. Constantin, (Brăila).

Aū răspuns la două întrebări:

V. Gh. Ciortan com. Igrósa, (Mehedinți); I. Arburescu, Câmpurile, (Putna); Vasile Andronescu, Câmpurile, (Putna); H. Geică. (Caraula); Iancu Popescu, Gréca, (Ilfov); Gheorghe Constantin Lică, com. Techirghiol, (Constanța); Pr. C. Grigorescu, com. Coman (Olt); N. I. Ciulescu, (Șchiopeni); Nistor Mihăilescu și Radu S. Ionescu, Amara (R.-Sărat); Ilie Ion, (Loco); A. Franța, (Sarichioi); Maria C. Ionescu, com. Besdead, (Dâmbovița); Ilie Ionescu, com. Sinesci, (Vâlcea); Gh. S. Nicolae, com. Grădiscea (Vâlcea); Un anonim, (Crâmpoia); S. Grünberg, (Iasi); Al. A. Crețulescu, (Roman); D. Dascălu, (Huși); A. M. Sibichov, com. Bașchioi (Tulcea); Agripina Sandu, Giurgeni, (Roman); Alecu Bufă (Fălciú); Pepi Melieson, Fălciú); Caliopta (Nemțu); Telemaque C. Anastasatos, (Corabia).

Aū răspuns la trei întrebări:

Virgiliu Arifeanu, com. Rucăr, (Muscel); Pr. I. Stănescu, Recea, (Vâlcea); Ión Trucă Rădescu, com. Risipiți, (Dolj-Jiu); S. C. Perpelescu, (R.-Sărat); M. Eliescu, comuna Stroesci, (Vâlcea); Pr. T. Miere, (Brăila); Pr. M. Georgescu, (Iazu); C. Constantinescu, (Focșani); I. D. Bădescu, com. Boteni, (Muscel); Ión Ivănciu, (Constanța); Ión Arburescu, com. Câmpurile, (Putna); Ghiorghe Lămbescu, com. Boteni, (Muscel); P. Andaruche, com. Godescî, (Tecuci); Gr. Filipescu, com. Tudora, (Botoșani); Eugenia B. Plepov, Bașchioi (Tulcea); Andronescu Mihail, (Loco) Atena Danielănu, (Tecuci); Olimpia Cristescu, (Conele-Mari); M. Codrănu, Popesci, (R.-Sărat); Overigórá, (Tulcea); N. Cărjoescu, Burila Mare, (Mehed.); Rădulescu C. Constantin, (Buzău).

Aū răspuns la patru întrebări:

Ión I. Diaconescu, (Cislău); Constantin Săvescu, Bașchioi, (Tulcea); Venera și Victoria Rădescu, (Loco); Dumitru Ionescu, Plevna, (R.-Sărat); Pr. S. Nenculescu, comuna Popesci, (Teleorman); Maria și Costică Popovici (Târgu-Ocna); Antonescu C. Vintilă, (Brăila); Mihail Bainbacă, (Loco); Aneta Butoianu, com. Latinu, (Brăila); Simian Roșca, (Putna); O. D. Stoianescu, și I. S. Vărzaru, Mereni-de-jos (Vlașca); D. Epureanu, com. Damian, (Dolj-Jiu); G. Christescu, (Merisani); Pr. Vasile Petrescu, com. Sălcia, (Mehedinți); Nicolae D. Șaraga, com. Piscoi, (Gorj); Ilie Lungu, (Bacău); Florica Petrónu, (Tulcea); Nicu G. Ballea (Buzău); Const. Irim, Tg. Beresci, (Covurlui); Bărbulescu V. Ión. Mărăsesci, (Putna); Pr. Gh. Surăianu, com. Onesci, (Bacău).

Au răspuns la cinei întrebări:

Elena Petrescu, (Frâila); C. Pauțurescu, (Craiova); D. Zlătenu, (Dâmbovița); Anast. Potbănicu, (Craiova); M. Paraipan, com. Măndrești, (R.-Sărat); Th. Vasilescu, (Câmpulung); Al. V. Damaschin, (Bărlad); Gheorghe Popescu, (Constanța); Cleopătra Constantinescu, Curtea de Argeș; Eugenia Petrovici și G. Petrovici, (Vaslui); Pr. N. Barzenu, com. Zaval, (Dolj); Pr. Șt. Grigorescu, Șerbănești. (Argeș); Elena St. Ionescu, (Călăraș); Ionescu G. Ion, (Loco); Paul Iliescu, (Caracal); Marin Drăgănescu, com. Dărăști, (Ilfov); Al. Gr. Periețianu, (Loco); Octav Stănescu, (Ploesti); Vlase I. Bătătuțurescu, Nicolae I. Bătătuțurescu, Gh. I. Bătătuțurescu și M. I. Bătătuțurescu, (R.-Sărat); N. C. Drăgănescu, Mereni-de-jos, (Vlașca); Paula Mândricel, Mereni-de-jos, (Vlașca).

Au răspuns la șase întrebări:

Teodor G. Demetrescu, (Loco); Dumitru I. Moisoiu, (R.-Sărat); Aneta și Natalia Lăzărescu, Herța, (Dorohoi); Burluguțu, com. Giurgioana, (Tecuci); Dumitru Ionescu, com. Amărășci-de-jos, (Romanași); Ionescu Traian, (Loco); Mihail de la Rucăr, (Mușcel); Iosif Popescu, (Prahova); Al. P. Dobrescu, com. Leordeni (Mușcel); Gh. C. Marințiu, com. Buda Raftala, (Vaslui); Constantin N. Boerescu, (Pitești); N. I. Diaconescu Amărășci-de-jos, (Romanași); Longin Stroescu, (Ploesti); Vlădenu Berzunțu, g. Onesti, (Bacău); Ion Gh. Ștefănescu, com. Costieni-de-jos, (R.-Sărat); Zlateu Pascal, (Loco); Calioța Popescu și Sevasta Popescu, com. Colibași, (Ilfov); Gh. Zineulescu, (Dolj-Jiu); Niță Duță, (Ploesti); Pr. Nicolae P. Drăgănescu, com. Bodesci (Vâlcea); C. Șolutz, (Bacău).

Au răspuns la șapte întrebări:

Ion Popescu, com. Dobreni, Câmpurel, (Ilfov); Ecaterina Marinescu, com. Tândărel, (Ialomița); I. R. Bărbulescu, (Poiana); Descendent din Latină, (Craiova); Sc. I. Frânculescu, (Argeș); Totică Titisor, (R.-Sărat); P. P. Avramescu, (Ploesti); Ion Ionescu, (Craiova); De la Bals, (Craiova); Constantin Lăzărescu, (Bals); Popescu Ilie, Ionescu Const., Agraru Mihalii, (Craiova); Mantel Paltonănu, (Loco).

(Va urma)

S C I R I

D-na Elena Dumitru Părvulescu, mare proprietară în comuna Cătunele Mehedinți, au dăruit școlii locale material necesar lucrului manual, din care elevii au făcut pălării, coșuri, au legat sticle etc.

Sotul d-sale, asemenea sfătue pe săteni și îndemna pe elevi la progresul școlii.

Onor. d-l Dr Oncescu, inspector sanitar, pe vară, cu ocazia [inspecțiunei], a incurajat pe copii și pe părinții prezenți.

* * *

D. M. Ripănu, învățător în comuna Cerna, împreună cu d-l învățător Gr. Coatu, au format un cor de două voci din elevii școlii. Acest cor cântă în fie-care Duminecă la biserică. Asemenea în Duminecele postului mare d-l învățător a ținut predici în biserică.

* * *

D-na Elena Popovici, directoarea școlii primare No. 4 de fete din Botoșani, în tot timpul cât a fost vremea în iarnă, a ținut pe a sa cheltuială 8 eleve din cele ce locuiau departe de școlă.

* * *

În comuna Radovan jud. Ilfov, s'a înființat o școlă de adulți încă din Noembrie anul trecut condusă de d-l diriginte al școlii. Astăzi este frecventată de 143 elevi adulți împărțiți în două secțiuni. Cursurile se țin Joia și Sâmbăta seara.

Tot la această școlă s'a înființat un cor vocal pe două voci, condus de d-nii învățători locali Toma Dobrescu și Stancu Nicolescu.

ADRESE CĂTRE REDACȚIE

Cu o deosebită plăcere vă înaintez un mandat poștal de 10 lei, costul abonamentului la mult valoroasa d-vastră revistă «Albina.» Abonamentul acesta e pentru săténul Gheorghe Potlog. Acest locuitor, autodidact, s'a folosit mult de «Albina.»

Când m'a rugat să-î fac scrisóre pentru abonare, mi s'a adresat cu vorbele: Domnule învățător, sciți ce m'am gândit că. să-mi cumpër o prisacă și să încunosciițați pe prisacarii de la Albina, să-mi trimetă și mie Albina, căci Dómne, bune și harnice măi sint, nici iarna nu încetéză de a aduce pe aripele lor miere.

V. Costăchescu.

Invăț., com. Șoldănescu, Sucéva.

Prețul cerealelor din tirgul Brăila

Iată în resumat prețul mijlociú cu care s'a vîndut cerealele în tirgul din Brăila, de la 22--30 Aprilie st. v.:

	Prețul maxim. la hect. socot. în kgr.	Prețul mijlociú la hect. socot. în kgr.	Prețul minim. la hect. socot. în kgr.
Grâu.	10,90	10,30	9,70
Porumb	6,30	6,10	5,95
Porumb roșu	7,37	—	—
» colorat.	7,25	6,90	6,35
Orz	6,75	5,70	—
Secară	8,60	—	—
Porumbul suta de kgr. s'a vîndut cu		7—8 lei,	22 cent.
» roșu » » » »		9 »	30 »
Cincuantin . . » » » »		9 »	25 »
Ovės » » » »		11—12 »	— »
Orz » » » »		8—9 »	— »
Orzóică. . . . » » » »		10—20 »	— »
Fasole » » » »		10—12 »	— »

A apărut:

Răsboiul nostru pentru nealătarnare, povestit pe înțelesul tuturor edița II-a, de cunoscutul scriitor și colaborator al nostru G. Coșbuc.

Acéstă lucrare formând un volum de 284 paginí saú 18 côle, pe hârtie galbuie, format octav, este cea măi estină carte literară din câte au apărut la noi, necostând de cât 95 bani. O recomandăm cu căldură cititorilor noștri de óre-ce în ea se găsesc multe lucrurí folositoare și e plină de învățăturí pentru némul nostru.

Toți cititorii revistei noastre, își-o pot procurá prin administrația noastră, contra costului de 95 bani. Ceí-ce ne-ar trimite costul pentru 6 exemplare, au al 7-lea exemplar gratuit.